

Z PRAVODAJ SOKOLOVSKÁ UHELNÁ

číslo 7-8/2007, ročník 12

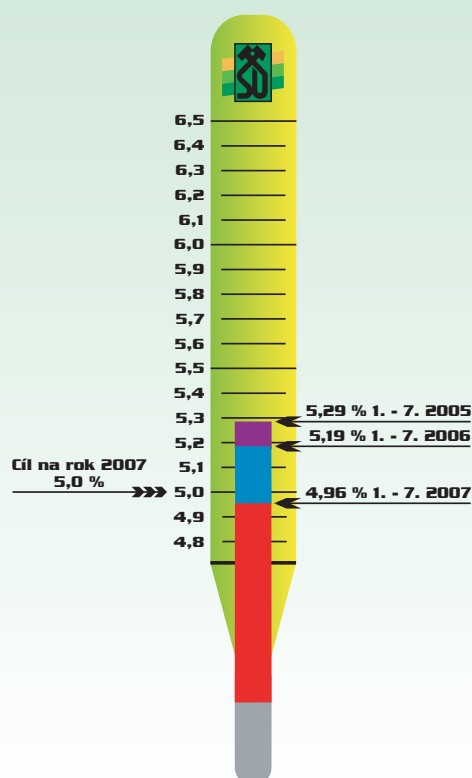
Výsledky těžby uhlí za červenec 2007

Na velkolomu Jiří bylo v červenci vytěženo 357,3 tisíc tun uhlí, na divizi Družba to bylo 149,7 tisíc tun uhlí. Za obě divize činila celková těžba 507 tisíc tun uhlí. (red)

Výroba elektrické energie za červenec 2007

V červenci vyrobila teplárna 69,7 tisíc MWh elektrické energie. Paroplynová elektrárna vyprodukovala 51,3 tisíc MWh elektrické energie. V červenci bylo celkem vyrobeno 121 tisíc MWh elektrické energie. (red)

Procento absence pro nemoc a úrazy z fondu pracovní doby za leden až červenec 2007 ve srovnání se stejným obdobím let 2005 a 2006

Jedním ze stavebně nejnáročnějších úseků obchvatu je sjezd k obci Královské Poříčí spojený se stavbou lávky pro parovod

(foto SU)

První část obchvatu Sokolova finišuje

Největší dopravní stavba uplynulých desetiletí vedená v oblasti bývalého dolového území jde do finíše. Již v závěru letošního roku

by tak měli řidiči mezi Sokolovem a Královským Poříčím jezdit po zbrusu novém silničním obchvatu.

Stavba nové komunikace je celkem 3,9 kilometru dlouhá a z velké části vede po území spadajícího do areálu bývalého lomu Marie. Celkově si jeho vybudování vyžádá náklady ve výši přes 140 milionů korun. Většinu z nich uhradí stát, zhruba tři miliony korun pak dá ze svého rozpočtu kraj.

Stavba je významná především tím, že jde o první etapu projektu, který má ze Sokolova odvést tranzitní dopravu, výrazně zatěžující město. Zároveň jde o první část komunikačního systému, který bude řešit silniční dopravu v regionu po dokončení vodní nádrže Medard.

Rekultivace dolových území ostatně se stavbou obchvatu souvisí více, než by se na první pohled mohlo zdát. Potvrzuje to i technický ředitel Sokolovské uhelné Jiří Pöpperl.

„Jedna velká část trasy této silnice vede po území spadajícím do prostoru bývalého lomu Marie,“ říká Pöpperl. Z hlediska samotné trasy komunikace, která měla vést po pozemcích společnosti Sokolovská uhelná, již došlo k vypořádání před několika lety.

Převod pozemků z majetku společnosti

na kraj byl ale podmíněn vybudováním provizorního napojení na silnici 210 vedoucí ze Sokolova do Kraslic. „Důvodem je pokračující navážení zemin do prostorů bývalého lomu Medard,“ říká Pöpperl. S tím se počítá přibližně do roku 2009, kdy odstartují přípravy na samotné napouštění jezera.

„V té době by se také měla dokončovat dnes projektovaná část západní části obchvatu Sokolova, která se na kraslickou silnici napojí ve stejném místě. Takže postup obou projektů na sebe přímo navazuje,“ dodává Pöpperl.

V těchto dnech dokončovaná stavba mezi Sokolovem a Královským Poříčím vedle samotné silnice zahrnuje také tři mostní konstrukce, podchod pro pěší, osm zárubních zdí nebo speciální lávku pro parovod. Právě ta byla, kvůli nestabilitě terénu, jedním z nejsložitějších konstrukčních prvků celé trasy.

Původně se počítalo s dokončením obchvatu již kolem roku 2003, ale stavbu přibrzdilo odvolání jednoho z účastníků veřejné soutěže a následně také nedostatek finančních prostředků. Realizace tak nakonec odstartovala až v listopadu 2006 a dokončení je plánováno na prosinec letošního roku.

(red)

Stavba jedné z částí nového obchvatu

(foto SU)

Auto na šachtu? Čím jednodušší, tím lepší

Autodoprava Sokolovské uhelné provozuje více než sedm set kusů techniky všeho druhu (foto SU)

Více než 700 kusů techniky od osobních aut, přes přívěsy, až po speciální nákladní vozidla. Takový je vozový park společnosti Sokolovská uhelná, který se svým rozsahem řadí k největším v regionu. A jak by měl vypadat typický vůz do tak náročného prostředí, jakými jsou důlní provoz? Podle Víta Čurdy, vedoucího sekce Autodoprava, čím konstrukčně jednodušší, tím lepší.

„Všechny moderní vymoženosti, jako je elektronika ve vozidle a různé pomocné systémy, jsou v terénu tím nejčastějším zdrojem poruch,“ říká Čurda. I to je důvodem, proč v dolech velkou část vozové flotily dodnes tvoří vozy, které lze do jisté míry označit automobilovými legendami.

„Když se něco rozšpěje na staré Pragovce, dá se to opravit skoro na koleně. Když na nějakém moderním západním autě, jde rovnou do specializovaného servisu,“ poukazuje šéf firemní autodopravy. „Je to také o ekonomice provozu. Když se na ruském autě rozbije světlo, což na šachtě není nic neobvyklého, stojí dva tisíce. Na americký nebo japonský vůz stejného typu ale několikrát tolik.“

V samotném terénu ale až tak zásadní rozdíly mezi jednotlivými auty nejsou. „Tedy když budeme porovnávat porovnatelné. Pak samozřejmě záleží víc než na konkrétní značce na řidiči a pneumatikách,“ říká Čurda.

Z hlediska nákladních aut ve firmě jednoznačně dominuje Praga V3S. Jejich firemní flotila čítá rovných 147 kusů a je bezkonkurenčně největší skupinou těchto aut v regionu. A zřejmě ještě dlouho bude. „Mimo jiné i proto, že za ni na trhu neexistuje odpovídající náhrada s výjimkou Unimogu. Jenže jeho pořizovací cena je tři miliony.“

Druhým typem, co do počtů, je ruská Lada Niva, kterých v dolech jezdí celkem 78. A i zde platí, že i přes konstrukční zastaralost vozů, jde o poměrně spolehlivé stroje. „Do té doby, dokud se neutopí, jede.

A když se utopí, většinou stačí vyndat svíčky, vysušit a jede dál,“ říká vedoucí sekce Autodoprava. A rozhodně nemluví do větru. Terén, který se v povrchových hnědouhelných lomech vyskytuje, si svou náročností na umění řidičů nijak nezadá s leckterou rallye proslulých jmen.

Zbývající část provozované techniky jsou různé typy nákladních vozů, mezi kterými dominuje domácí Tatra, referentské osobní vozy i různé speciály, jako například vozy pro převoz výbušnin. Ty se však na první pohled od běžné techniky nijak neliší.

„Hlavní rozdíl je v použitých materiálech. Jiná elektroinstalace, různé ochranné prvky jako jsou nehořlavé materiály a podobně,“ vysvětluje Čurda. O to vše se pak stará 170 zaměstnanců sekce, ze kterých více než 160 tvoří řidiči, automechanici a další obslužný personál. Sekce má také vlastní myčku, pneuservis a autoservis specializovaný na vozy Praga V3S a Tatra. Zbylá technika se opravuje dodavatelsky.

Z hlediska služeb v absolutní většině zajišťuje sekce Autodoprava služby pro jednotlivé divize společnosti Sokolovská uhelná. Služby pro externí firmy tvoří necelá dvě procenta z ročních výkonů.

Sekce autodoprava ve své současné podobě vznikla před dvěma lety. Původně byla doprava v 80. letech součástí ústřední údržby s dislokací částečně ve Vřesové a částečně na lomu Jiří. Tento areál ale následně překryla výsypka a autodoprava přešla do areálu bývalých lidových milic.

Počátkem 90. let minulého století došlo k jejímu rozdělení pod jednotlivé divize, a část autodopravy byla dokonce privatizována nebo pronajata. Teprve koncem 90. let se po ukončení pronájmu začala postupně slučovat zpět do současné podoby. Tento proces byl definitivně završen převzetím vozového parku rekultivací z divize Družba v roce 2005. (red)

Medard přinese Sokolovu řadu změn. Pozitivních

Výrazné proměny očekává město Sokolov v souvislosti s výstavbou vodní nádrže Medard. Ačkoliv neleží přímo na jejím břehu, bude to paradoxně právě okresní město, kterého se napouštění největší vodní plochy v regionu dotkne velmi silně.

„Když vznikalo koupaliště Michal, byli jsme vtaženi přímo do jeho plánování. Jenže tohle je něco zcela jiného,“ říká starosta města Karel Jakobec. „A možná ještě důležitějšího,“ dodává v zápětí.

Rekultivace bývalého hnědouhelného lomu Medard - Libík je pro město Sokolov zřejmě nejdůležitějším projektem krajiny tvorby za posledních sto let. „Důvod? Je to radikální proměna našeho okolí. A spolu s ní se také postupně začne měnit pohled na naše město,“ tvrdí starosta města. Sokolov totiž za sebou vleče pomyslnou historickou kouli na noze. Ta ho předurčuje v představách mnoha lidí za špinavou uhelnou díru. A pokud něco může tento pohled změnit, tak právě rekultivace Medardu.

„Samozřejmě, udělalo se toho za poslední roky moc. Jenže třeba Silvestr si většina současníků pamatuje jako oblast zarostlou stromy. Když se zrekontroval, jednu zeleň jednoduše nahradí zeleň jiná. A i když asi hodnotnější, moc lidí to tak nevnímá. Prostě zelená a zelená,“ vysvětluje Jakobec. „Jenže tady se změní obrovský lom v jezero. To už bude tak radikální, že to nedokáže přehlédnout nikdo.“

Sokolov navíc očekává, že blížící se napouštění nádrže pomůže řešit i některé jeho vnitřní problémy. Jedním z nich je tranzitní doprava. Kvůli ní se již roky plánuje silniční obchvat města. A blížící se napouštění Medardu jen urychlilo uvolňování peněz na jeho stavbu. „Jinak by totiž všichni, kdo pojedou k jezeru, jezdili opět přes naše město. A to by bylo už neúnosné,“ říká starosta Sokolova.

Přínos však, podle Jakobce, bude mít pro město i budoucí rozvoj celého území Medardu. „O tom, co bude stát v okolí nádrže rozhoduje vlastník, tedy Sokolovská uhelná. Nicméně kdyby se podařilo realizovat pouhých padesát procent z vytipovaných projektů, považoval bych to za obrovský úspěch,“ tvrdí starosta. Podle něho totiž každá investice v okolí Medardu přinese peníze i do Sokolova.

„Když tam někdo postaví kemp nebo hotel a přiláká do něho turisty, je velice nepravděpodobné, že by vydrželi ležet týden jen u jezera. Naopak, budou se chtít podívat i po okolí, a logicky tím pádem zavítají právě do Sokolova.“ To by, podle předpokladu vedení města, mělo posílit především služby ve městě. I proto sokolovská radnice uvažuje například

Starosta Sokolova Karel Jakobec (foto SU)

o novém řešení trasy pro pěší kolem nádraží, nebo napojení jezera na cyklostezky kolem města.

Na druhou stranu, čeká Sokolov s Medardem i problémy. Ten největší se bude týkat zvýšené míry dopravy ve městě. Naopak proti původním předpokladům zůstane v provozu městské koupaliště. „Nemyslíme si totiž, že by na jeho provoz měl Medard nějaký zásadní vliv,“ říká Jakobec. O jeho likvidaci se totiž spekulovalo již v době, kdy došlo k rekultivaci uhelného lomu Michal na kou-

paliště. „Tehdy jsme počítali, že se to významně projeví na návštěvnosti koupaliště, ale nic takového se nestalo. Ukázalo se totiž, že každý vyhledává něco jiného a při tom zřejmě zůstane i po napouštění Medardu,“ shrnuje svůj pohled na zrod nového jezera starosta Sokolova. (red)

KALENDÁRIUM (osobnosti regionu)

1584

V Horním Slavkově se narodil Christophorus Crinesius, pozdější významný protestantský kazatel a orientalista. Proslul také jako vynikající pedagog.

27. srpna 1787

V Praze umírá František Ignác Platzer, slavný barokní sochař a autor hlavního i dvou protějškových oltářů v sokolovském kostele sv. Jakuba Většího. Paradoxně sám Platzer zřejmě v Sokolově nikdy nebyl. Jeho oltáře se do města totiž dostaly ze servitského kostela sv. Michaela v Praze.

28. srpna 1749

Frankfurt nad Mohanem se stal rodištěm muže, který se později zapíše do dějin světové literatury. Do historie Sokolovska se Johann Wolfgang von Goethe zapsal nejen svými častými pobytů v regionu, ale také tím, že zde slavný básník zahořel ke své poslední lásce.

Polovina 18. století

Kdesi v Pomořansku spatřil světlo světa Heinrich Cuno, pozdější herec, knihupec a především autor divadelních her. Vůbec nejznámějším dílem tohoto romantika se stala hra Loupežníci na Chlumu, jejímž dějištěm je Chlum sv. Maří. Premiéru měli „Loupežníci“ v roce 1814, o rok později se pak hra poprvé představila v Praze, kde se ve Stavovském divadle hrála, díky velkému zájmu veřejnosti, nepřetržitě až do roku 1851.

Bagrista zahynul pod závalem

Šestatřicetiletý řidič bagru přišel o život počátkem srpna při práci v lomu Družba společnosti Sokolovská uhelná. Muž během noční směny připravoval terén pro postup rypadla ve vyšší partii lomu. V druhém uhelném řezu ale došlo k odpadnutí části uhelné slaje o objemu cca 380 metrů krychlových, která ho ve stroji zasypala.

Řidiče se nepodařilo přivést k životu ani po rychlém zásahu zdravotníků, kteří tak mohli konstatovat pouze smrt. Příčiny nehody jsou stále v šetření. Zatím ale nic nenasvědčuje tomu, že by muž, nebo provozovatel lomu, nějakým způsobem porušili bezpečnostní předpisy. Podle všeho šlo o událost, které nebylo možno předem zabránit.

Smrtelné úrazy v provozech Sokolovské uhelné jsou poměrně řídké. Za posledních pět let jde o druhé zranění tohoto druhu. (red)

Hornická společnost podkrušnohorská jako každoročně opět na studijní cestě

Jako každoročně, pořádala Hornická společnost podkrušnohorská i letos 29. 5. až 3. 6. 2007 studijní cestu, tentokrát na lignitové lomové provozy do rumunského revíru Rovinari-Targu Jiu. Za naší společnost byli delegováni ing. Miroslav Švirák a ing. Jaroslav Jiskra, Ph.D. Jelo se pohodlným autobusem přes Slovensko a Maďarsko. Cesty se zúčastnili zástupci dalších dvou největších hnědouhelných společností, Ministerstva průmyslu a obchodu ČR, Ministerstva životního prostředí ČR, Báňských projektů Teplice, Výzkumného ústavu hnědého uhlí v Mostě a Vysoké školy báňské - Technické univerzity v Ostravě.

Nyní stručně k vlastním rumunským báňským a zpracovatelským provozům. Zde jsme měli možnost prohlédnout si dvě státní těžební společnosti, v současné době se připravující na privatizaci. Ve čtvrtek 31. května jsme navštívili společnost Energetický komplex Rovinari, skládající se ze tří funkčních lomů a jedné tepelné elektrárny z roku 1960 s původním instalovaným výkonem 4 x 330 MW. Společnost pokrývá 75 % spotřeby elektrárny z vlastních tří lomů s názvy Tismana, Rovinari a Pinoasa a zbytek vsázky doplňuje společnost E.M.C. Rosia. Výrobní ředitel a vedoucí všech tří lomů se nám při fárání i při úvodním seznámení se společností poctivě věnovali. Sdělili nám, že mají nejnižší náklady na výrobu elektrické energie v celém Rumunsku a náklady na vytěžení a dopravu uhlí do elektrárny představují 13 euro (rok 2006). Průměrný věk zaměstnanců dosahuje 40 let a na lomech je jich zaměstnáno 2 736 a v elektrárně 1 099, celkem tedy 3 835 lidí. Těžba zde byla zahájena v roce 1957. V roce 2004 došlo k dezintegraci původního revíru na

více společností, z nichž jsme dvě měli možnost si prohlédnout a profárát. Zde jsme se dozvěděli několik zajímavostí. Těžen je lignit s průměrnou výhřevností, kterou uvádějí v hodnotách okolo 1 900 Kcal . kg-1 (8 MJ . kg-1). Příkryvný poměr se pohybuje na všech lomech v rozmezí 1 : 6,0 - 7,0. To znamená, že na jednu vytěženou tunu lignitu je třeba odtěžit 6 až 7 m³ nadloží. V každém ze tří lomů je k dispozici 12 lignitických slojí s mocností 1,5 až 6,0 m každá. Z nich sloje číslo 5 až 12 (číslováno zdola) jsou dobývány, ale spodní sloje číslo 1 až 4 tvoří ochrannou podlahu proti vztlakové vodě a proto nejsou těženy. Tato voda by při prolomení dna představovala neřešitelný problém. Současně má společnost Energetický komplex Rovinari problém, protože mají k dispozici ještě čtvrtý lom (Tismana je rozdělena na Tismana I a II), který nemohou provozovat a v ostatních lomech jsou problémy s nemožností rovnoměrného postupu prvního skrývkového řezu, který je pokrívován, což má za následek zestřmování generálního sklonu a úbytek uvolněných lignitových zásob. To vše se děje proto, že soukromníci nechtějí prodat pozemky k těžbě a vláda se k tomuto problému staví stylem „mrtvý brouk“. Výkup pozemků je problémem téměř neřešitelným. Přitom lidem jsou stavěny větší a lépe vybavené domy, než byly ty původní. Rekultivovaná území vrací společnost původním majitelům. Roční plánování (u nás projektplány) připravuje společností státní instituce.

Těžba lignitu není nijak vysoká. Například lom Pinoasa těží 1,4 mil. tun lignitu ročně a Tismana I 4 mil. tun.

Strojní vybavení mají obě společnosti to-

Kolesové rýpadlo nasazené ve smíšeném řezu

(foto SU)

tožné. Jedná se o německou technologii. Kolesová rýpadla, zakladače a dopravní pásovou technologii tvoří stroje Krupp SRs1400, Takraf SRs 1300 a další tyto stroje jsou v licenci vyráběny v Rumunsku v Satu Mare pod typovým označením ERC 1400. Jedná se o kolesová rýpadla bezvýšuvová na housenicovém podvozku, který mají i zakladače. Tato rýpadla byla v revíru nasazována v letech 1973 až 1999. Podmínky těžby jsou v obou společnostech prakticky totožné.

Druhá společnost, kterou jsme navštívili v pátek 1. 6. 2007 se jmenovala E.M.C. Rosia. Ta

provozuje tři lomy, z nichž největší je v roce 1973 otevřený lom Rosia. V těchto třech lomech je provozováno celkem 16 kolesových rýpadel, z toho v lomu Rosia 9. Také zde se netěží v kontextu se vztlakovou vodou sloje číslo 1 až 4 (číslováno zdola). Celková těžená mocnost se pohybuje okolo 22 m a příkryvný poměr 1 : 6. Ochranná podlahu je na lomu Rosia ihned přitěžována přímým zakládáním spodního horizontu vnitřní výsypky. Až do roku 2000 zde byla provozována výsypka vnější s celkovou konečnou kubaturou 250 mil. m³ a následně již pouze výsypka vnitřní, kde je k dnešku založeno

Technika může člověka zastoupit, ale nenahradí ho

Když Pavel Skořepa nastupoval na Vřesovou, začínaly se jednotlivé provozy teprve rozjíždět. Od té doby uplynulo čtyřicet let a dnes působí jako mistr zámečnicků divize Služby společnosti Sokolovská uhelná. Co se za tu dobu změnilo? Podle jeho názoru mnohé. A většinou k lepšímu.

Co vás, vystudovaného zemědělce, vlastně na Vřesovou přivedlo? Tady se přeci vždy pěstovala spíš chemie, než obilí...

„Já se narodil v Nejdku a po vojně jsem hledal nějakou možnost, jak se vrátit do regionu. Jenže když jsem chtěl pracovat v oboru, nabízeli mi všude nástupní plat kolem 900 korun. A za to bych rodinu rozhodně neuživil. A tak jsem nastoupil v roce 1967 jako dělník na úpravně.“

Jaká byla tehdy Vřesová?

„Tak trochu staveniště. Byl to nový podnik, který se teprve rozjížděl. Jela už v omezeném provozu drtárna, rozjížděly se kotle a já dostal lopatu a koště. To nebyl dobrý začátek. Předtím jsem krátce pracoval jako technik, potom jako čistič, a tyhle nástroje pro mne byly v tu chvíli něčím celkem novým. Ale když jsem chtěl nějaký rozumný plat a byt, tak jsem samozřejmě musel vydržet. A vydržel.“

Podle vzpomínek pamětníků musela být, proti dnešku, dost páchnoucí a špinavým místem...

„Nebylo to tak hrozné. Samozřejmě nám slibovali, že za pár měsíců budeme všichni chodit v bílých pláštích a mačkat tlačítka, což není dodnes. Tak trochu se zapomnělo na to, že

„S podobným jsem tady začínal,“ říká o svém nástupu na Vřesovou před čtyřiceti lety mistr zámečnicků Pavel Skořepa (foto SU)

uhlí je uhlí... A zápach? Tak ten byl. Když se člověk přiblížil k Vřesové, už na kilometry cítil plynárnu, pak biologickou čistírnu, část páry ze sušárny se vypouštěla do vzduchu rovnou v areálu... Je pravda, že pokud se něco změnilo, tak že zmizel zápach a hlavně pára. Občas tu nebylo vidět skoro na krok.“

Změnila se stejně razantně i výroba?

„Samozřejmě mohu posoudit jen to, kde jsem pracoval a kde to znám. Ale určitě. Třeba dřív jsme na úpravně měli velké množství závalů, kdy se totálně zasypaly koleje. Žádné sondy nebyly... a každou chvíli na nás čekalo nějaké překvapení. A rozdíl? No, dřív se dělalo všechno přes relátka, dnes se to samé dělá přes počítače. A tím pádem ubylo i lidí, kteří to všechno museli řídit. To má na jednu stranu výhody, na druhou nevýhody.“

V čem konkrétně?

„Dřív byli lidi všude. Dva mistři, dva parťáci, kondenzační stanoviště, zásobník, pasovka... Dnes většinu toho zvládnou automaty a často určitě i lépe. Jenže na druhou stranu některé závady dokázala obsluha řešit lépe, než jakýkoliv stroj. Třeba když seděla ženská u pluhu, viděla že se shrnuje pás a dokázala vše zastavit. Automat to vše vidí až když se pás rozřízne. Ale to je jak jsem říkal. Každé má něco pro a něco proti.“

Projevuje se to nějak i v údržbě?

„V tom základu ne. Ozubené kolo je dnes ozubené kolo stejně jako před lety. Jen se v důsledku jiných parametrů zpracovávaného uhlí zvýšilo opotřebení materiálu. Což potvrzují zkušenosti nejen ze sušárny, ale i dalších provozů.“

Ale zpět k vám. Dostal jste vlastně ten byt, kvůli kterému jste na Vřesovou přišel?

„Dostal. Takže jsem samozřejmě zůstal. I když většina z těch, se kterými jsem nastupoval už jsou dávno pryč. A nebo v důchodu.“

A co drží vás?

„No, ukecali mě, abych ještě zůstal. A navíc mě to baví. Dělal jsem za ty roky všechno možné od dělníka až po dispečera. Mezi tím jsem si taky stihnul vystudovat při zaměstnání obor dobývání uhlí, abych neměl jen tu moji meliorační průmyslovku, ale nakonec jsem stejně zůstal ve výrobě. Prostě mě nebavilo sedět v kanceláři, a vyplňovat papíry. I když dnes paradoxně jako mistr v té kanceláři vlastně občas taky sedím. Ale snažím se aspoň sedět co nejméně.“

Děkujeme za rozhovor.

(red)

Starosta Lokte Jaroslav Loket si mu

Po komunálních volbách na sklonku loňského roku se do čela loketské radnice dostal Jaroslav Hlavsa, do té doby šéf loketských lesů. Ve funkci starosty vystřídal Jiřího Kolářka, který ještě před volbami přijal nabídku na post ředitele sokolovské vodohospodářské společnosti. Jaroslava Hlavsy jsme se zeptali na jeho první starostovské zkušenosti...

„Myslím, že si zvykám. Je třeba jednat zodpovědně a spousta věcí je dobré si nejprve ujasnit a vydiskutovat. Loket ale má tah na branku, byť je podle mě nedoceneným městem. Je dobré si stanovit priority a jít dopředu. Z firmy, kde jsem předtím pracoval 15 let a kde jsme začínali od píky, jsem byl zvyklý na výsledky. Ty se jednoznačně dají změřit hospodářským výsledkem. U vedení města je to trochu jiné, ale beru to jako velkou výzvu.“

Zmínil jste stanovení si priorit pro Loket, jaké jsou?

„To by měla řešit rozvojová koncepce města, jejímž prvním krokem je zpracování marketingové studie. Tento materiál by měl zmapovat problémy Lokte a navrhnout jejich řešení. Jde o to, říct si co Loket potřebuje a seřadit si to. Parkoviště, infrastruktura, nová škola, kulturní vyžití, sportovní hala... Zohlednit přání podnikatelů, turistů, ale i občanů Lokte. Uvedu příklad - základní škola je v Lokti umístěná ve třech budovách a tělocvična je úplně mimo. To jistě není dobře a je třeba to řešit. Zkusíme získat dotaci, postavit školu novou i s tělocvičnou a hřištěm a náš podíl na

horské oblasti ní cestě

120 mil. m³ nadložních hmot. Lignit je dodáván na elektrárnu Rovinari dálkovou pásovou dopravou na vzdálenost 4 km a na další elektrárnu kolejovou dopravou na vzdálenost 25 km.

Lom Rosia je velice čistě báňsky veden a je chloubou výrobního ředitele ing. Matyase Moise. Čerpání spodních vztlakových vod je zde rozsáhlé (na všech lomech), na jednu vytěženou tunu lignitu je třeba vyčerpát 10 m³ vody do výše 120 m.

I tato společnost má problémy s výkupem pozemků a momentálně jen na lomu Rosia je třeba vykoupit 300 ha lesní půdy. Jako doprovodnou surovinu zde dobývají kvalitní šterky, které deponují na vrchní etáži vnitřní výsypky k prodeji.

Stejně jako v našem lomu Jiří jsou provozovány odpouštěcí vrty i na zdejších lomech.

Lignit těžený z lomu Tismana, v pozadí elektrárna společnosti Energetický komplex Rovinari. Průměrná výhřevnost lignitu je 8 MJ.kg⁻¹ (foto SU)

Vrty jsou realizovány 120 až 200 m od sebe tak, aby se při snižování tlaku vody pod ochrannou podlahou lomu depresní kužele překrývaly. Vrty jsou opatřeny pažnicemi a regulačním zařízením pro řízení odpouštění. Proto zažádalo vedení společnosti na tak rozsáhlé čerpání důlních vod o státní dotaci.

Vedení společnosti E.M.C. Rosia úzce spolupracuje s Vysokou školou báňskou v Petrosani při zadávání a hodnocení diplomových a doktorských disertačních prací stejně, jako Sokolovská uhelná, právní nástupce, a. s., s Vysokou školou báňskou - Technickou univerzitou v Ostravě.

Údržba technologií je realizována vlastními četami v cyklech denních, týdenních a měsíčních, a dodavatelsky v cyklech ročních. Obě společnosti úzce spolupracují s výzkumným ústavem pro problematiku uhlí v Craiově stejně, jako Sokolovská uhelná, právní nástupce, a. s., s Výzkumným ústavem pro hnědé uhlí v Mostě.

Ekologickému chování se naši rumunští kolegové teprve učí a během několika roků se i u nich začne situace podstatně měnit k lepšímu. Velice mne zarazilo, když jsem spatřil rozsáhlou lignitovou skládku, zasahující přímo do okresního města Rovinari, či dálkovou pásovou dopravu bez odhlučnění či odprašení, vedenou přímo přes obydlenou obec.

Závěrem bych rád konstatoval, že jsme se všude setkali s příjemnými, ochotnými a pohostinnými lidmi. Za všechny bych rád jmenoval výrobního ředitele společnosti E.M.C. Rosia ing. Matyase Moise a jeho čistě báňské vedení lomů, a člena vedení společnosti Energetický komplex Rovinari pana Constantina Pecingu. Ing. Jaroslav Jiskra, Ph.D.

slav Hlavsa propadl golfovému kouzlu así stanovit priority

Starosta Lokte Jaroslav Hlavsa (foto SU)

dotaci uhradit z výnosu prodeje stávajících třech školních budov. To je možnost. Samozřejmě jsme nyní ve fázi diskuze, ale ty by se měly do konce roku uzavřít, pak se musíme rozhodnout a jít do toho.“

Byl jste se podívat na motokrosově mistrovství světa?

„Nejenom z povinnosti, protože jsem předával jednu z cen vítězům. S obdivem jsem sledoval perfektní organizaci a přípravu šampi-

onátu, který dělá Lokti obrovskou reklamu. Hrají se Zdeňkem Dvořákem pravidelně kuřečnick, takže před ním ve čtvrtek smeknu. Zvládl to výborně! Jinak mě motorky jako takové moc neberou, ale je to počin, na kterém se dá stavět. Umím si představit právě ve spolupráci s loketským automotoklubem daleko širší a komplexnější využití celého areálu.

Já už dnes preferuji (řekněme) důstojnější pohyb. Přičichl jsem díky Petru Gardnerovi trochu ke golfu a tenhle sport mě dostal. Trénuji na sokolovském hřišti, jak mi to jen čas dovolí.“

Dříve to mezi Loktem a Sokolovskou uhelnou poněkud jiskřilo. Zdá se, že za vašeho starostování se situace zlepšila, čím to je?

„S odstupem času se dá říct, že město Loket propáslo svou možná historickou příležitost stát se, coby vlastník pozemků dotčených těžbou, skutečným obchodním partnerem Sokolovské uhelné. Vyslovené konfliktní situace se zrodila v roce 2000, a to zpackanou pozemkovou spekulací a prodejem třetí osobě, což nejvýznamnější regionální společnost přímo ohrožovalo a vyvolalo u ní adekvátní reakce. Situaci se sice v hodině dvanácté podařilo vyřešit, ale vztahy byly opravdu mrazivé. Můj pohled na věc je v podstatě pragmatický. Našemu městu, ale jistě i SUAS prospěje, pokud vzájemné vztahy urovnáme minimálně na standardní úroveň. Troufám si tvrdit, že Loket má dobře našlápnuto a že při dobré vzájemné spolupráci se SUAS máme společně regionu co nabídnout.“

Děkujeme za rozhovor. (red)

Struktura rostlinné výroby se postupně mění

Ústup některých druhů obilnin, zintenzivnění pěstování travin na osivo a nástup plodin vhodných pro výrobu biolihi. Tak vypadají proměny rostlinné výroby na pozemcích společnosti Sokolovská uhelná v posledních letech.

„Jde především o reakce na situaci na trhu,“ říká agronom společnosti Jan Pospíšil ze sekce Rekultivace divize Družba. Výrazný pokles výkupních cen pšenice i dalších obilnin v souvislosti s klimatickými změnami tak v posledních letech vedl například k zintenzivnění pěstování trav. Jen letos tak společnost sklídila u travních odrůd jilek 1,2 tuny a srha 600 kilogramů semene. Ty následně zamíří ze Sokolovska do speciálních osivařských firem, které je dále využijí při výrobě travních směsí. Zblá sláma pak poslouží jako krmivo pro vlastní živočišnou výrobu.

„Samozřejmě traviny mají proti obilí svá určitá specifika,“ poukazuje Pospíšil. Jedním z nich byla například nutnost zakoupení nového sběracího zařízení na kombajn a nutnost následného dosušení sklizeného zrna. Například při plné zralosti by vypadalo z klasů, takže jeho sklizeň probíhá ještě před zralostí. Jenže v té době má až čtyřicetiprocentní obsah vody, což by bez sušení zcela znemožnilo jeho další skladování.

Naopak výhodou je fakt, že je lze pěstovat i na svazích nebo mokřejších pozemcích, které se pro obilniny příliš nehodí. K tomu i s nižší náročností na údržbu. „Navíc u srhy je

Sklizeň travin u Chranišova. Na snímku pracovník sekce Rekultivace František Felenda (foto SU)

možnost přejít na dvoufázový cyklus,“ říká Pospíšil.

Zajímavou možností do budoucna je také posílení ploch osetých křížencem pšenice a žita, takzvaným tritikale. To je již dnes z polí Sokolovské uhelné dodáváno do lihovaru v severočeských Trmicích. „Ale i tady záleží na tom, jak se budou vyvíjet výkupní ceny,“ říká agronom společnosti Sokolovská uhelná.

Vedle těchto plodin ale i letos zemědělcům společnosti sklízeli na polích regionu také tradiční výpěstky. Ve výnosech na hektar šlo například o přibližně 4,18 tuny ozimého ječmene, téměř tři tuny řepky, a necelých pět tun pšenice. Na dalších 14 hektarech polí pak došlo i na sklizeň ovsu. Právě u toho je očekáván nižší výnos kvůli nedostatku vláhy v počátku roku. „V souhrnu ale letošní sklizeň nijak výrazně nevybočuje z průměrných let,“ dodává Pospíšil. (red)

Koupaliště Michal nabízí špičkovou kvalitu vody

Průhlednost s viditelností až do tří metrů hloubky a kvalita vody několikanásobně převyšující řadu jiných nádrží v regionu. Takový je výsledek loňských technických opatření na sokolovském koupališti Michal. To bylo v závěru uplynulého roku kompletně vypuštěno a prošlo vyčištěním i přirozenou desinfekcí dna.

„A výsledek je skutečně viditelný na první pohled,“ říká Petr Slapnička z divize Družba společnosti Sokolovská uhelná. „Kvalitativní parametry jsou na velmi dobré úrovni a jediné, co nám trochu zkomplikovalo situaci byla jarní sušata, která zdržela napouštění Michalu.“

Právě klimatické podmínky jsou tím, co letošní provoz koupaliště komplikuje asi nejvíce. Příliš totiž nepřeje koupání. „Výjimkou bylo teplejší počasí během července. Ale ani během něho nepřevýšila návštěvnost průměr loňského roku,“ potvrzuje Slapnička.

Naopak k pozitivům letošní sezóny na Michalu patří, vedle vysoké kvality vody, také nový odbavovací systém na parkovišti u nádrže. Oproti předchozím sezónám se totiž platí již při vjezdu na parkoviště, takže se už neopakují kolony u vjezdu známé z minulosti.

Koupaliště Michal vzniklo v areálu bývalého hnědouhelného lomu před čtyřmi lety a veřejnosti nabízí, vedle kvalitního koupání, také rozsáhlé zázemí od šaten až po různé atrakce. Tradičně největší zájem je především o zdejší tobogán, který je označován za nejdelší ve střední Evropě.

Areál koupaliště Michal je také oblíben mezi pořadateli různých sportovních akcí od beachvolejbalu až po mistrovství vodních záchrannářů. Již 1. září zde například proběhl další ročník tradiční Velké ceny města Sokolov o triatlonu. Více informací o provozu koupaliště, včetně aktuálních záběrů webových kamer, naleznete na internetové adrese www.michal-sokolov.cz (red)

Největší atrakcí koupaliště je obří tobogán se skluzavkou (foto SU)

Ze Sokolova do Slavkovského lesa a zpět

Jak strávit poslední dny prázdnin? Nejlépe v sedle kola. Říká to alespoň předseda Klubu českých turistů Krušné hory Sokolov Ladislav Zoubek. Podle něho člověk nemusí jezdit ani do nějakých vzdálených turistických destinací na to, aby se podíval po krásné krajině.

„Tím nejjednodušším způsobem je vyrazit ze Sokolova do Slavkovského lesa,“ říká Zoubek s tím, že právě tato oblast nabízí nepřehledné množství zajímavostí - od přírodních až po hornické památky.

Vyjít z města lze po nové, zhruba čtyři kilometry dlouhé, cyklostezce vedoucí z centra až na Koupaliště Michal. To je první zajímavostí našeho výletu. Jde totiž o bývalý hnědouhelný důl, který se díky rekultivaci proměnil v jedno z nejoblíbenějších rekreačních center v regionu. Jezero, jehož součástí je obří tobogán i skluzavka, napájí Lobežský potok, ke kterému se lze kolem jezera dostat po zmiňované cyklostezce. Ten byste na svém výletě rozhodně neměli přehlédnout.

„Už od středověku je totiž využíván k pohonu mlýnských kol, a mlýnů na jeho toku stálo několik. Pokud se díváte pozorně, neuniknou vám hráze a rybníčky, velký mlýn stával asi na devátém kilometru vaší cesty,“ říká Zoubek.

Pokud pojedete po silnici dále, dorazíte těsně před odbočkou na Rovnou na další neob-

Historický střed Horního Slavkova

Vrátíte se zpět ke křižovatce, odbočíte doleva ve směru na Prameny a na další křižovatce znovu doleva ve směru na Novou Ves. Po cca 2 km přejedete most přes Dlouhou stoku. Ta je umělým vodním kanálem z 16. století, a přiváděla vodu do dolů v Krásně a Horním Slavkově. Cesta podél Stoky je doslova balzámem na duši - šumící voda, krásný les a klid.

Podél Dlouhé Stoky dorazíte až nad Krásno, do části zvané Na Dílcích. Jde o historické jméno, protože právě zde se koryto Stoky rozdělovalo k jednotlivým důlním oblastem. Dále sjedete do bývalého královského horního města Krásno (23 km) a z náměstí pokračujete společně se žlutou pěší značkou kolem Hornického muzea až na okraj Horního Slavkova. Cestou minete obří jámu, která ve skutečnosti není jámou ledajakou. Jde o propad po středověké těžbě cínu, který byl později povrchově přetěžen a jmenuje se Huber.

Návštěvu městského muzea a tamní historické památky si nechte na samostatný výlet (je jich totiž velmi mnoho) a těsně před železničním viaduktem odbočte ostře doleva a před trestnicí doprava. Místní komunikace vás dovedou na asfaltovou cestu na okraj sídliště (27,5 km).

Na sídlišti je nutné odbočit doleva a odtud po asfaltové cestě projedete kolem koupaliště a restaurace „U Pulečka“ až do chatové osady Třídomí (31,5 km). Pokud bude počasí, lze využít možnosti a vykoupat se ve zdejší jezírku. Pokud ne, vyjeďte z osady směrem na Nadlesí a pokračujte do osady Dvory, odkud vás cesta svede až do města Loket (37,5 km).

„O historii a památkách Lokte asi není třeba psát,“ říká Zoubek a tak pokračujete dále.

Z Lokte pojedete stále po zelené značce Nádražní ulice a pak po cyklostezce č. 204 podél řeky k lávce u obce Staré Sedlo. Jde o hornickou vesnici se zaniklým minerálním závodem ze 16. století. Zajímavostí pak je, že v místě vznikla první Hornická pokladna na Sokolovsku, nebo že zde poprvé použili parní stroj k odčerpávání důlních vod. Pod obcí pak dokonce lze najít i ústí historické odvodňovací štoly.

Od lávky štoly budete pokračovat po cyklostezce do Královského Poříčí (44 km). Za

zmínku zde stojí především místní kostel sv. Kunhuty ze 13. století. Projedete obcí kolem kostela a fotbalového hřiště k lávce přes řeku a za ní najdete rozcestník zelené značky v Těšovicích (významné stavby lidové hrázdné architektury).

Z Těšovic pokračuje rovně stoupání až na křižovatku silnic na sídlišti Michal, tady doprava a za autobusovou zastávkou doleva - do Sokolovské ulice. Podle hnědých směrůvok informačního systému města pak odbočíte vpravo do ulice Heyrovského a kolem hřbitova dojedete k rozhledně na vrchu HARD (47 km). Klíč k rozhledně si lze zapůjčit na vrátnici v protilehlé budově.

Od rozhledny pak lze sjezdem dojet zpět kolem nemocnice do centra města. V této chvíli budete bohatší přibližně o 48 km v nohou a o mnoho zážitků z našeho regionu v hlavě.

(red)

Unikátní vodní kanál Dlouhá Stoka (foto SU)

Slavný rodák se dočká pocty

Jeden z nejvýznamnějších sokolovských výtvarníků Toni Schönecker se více než sto let po svém narození dočká pamětní desky. Tu chce odhalit radnice v jeho rodném Sokolově. Zdobit by pak měla dům, ve kterém dlouhá léta žil a tvořil.

Schönecker, který se narodil v Sokolově roku 1893, byl znám především svými obrazy ze života regionu. Původně se vyučil fotografem a to jak ve Vídni a Bruselu, tak u mnichovského dvorního fotografa F. Grainiera. Následná první světová válka ho ale přivedla k profesi frontového malíře, což mu nakonec pomohlo ke studiu na mnichovské akademii.

Především starší obyvatelé regionu pak mají dodnes v paměti Schöneckerovy osobité ilustrace v časopisech, které svěbytným způsobem přinášely momenty ze sportovního, společenského i každodenního života běžných lidí žijících na Sokolovsku a Chebsku. Paradoxně v regionu se jeho prací zachovalo minimum. Kdo tak chce na vlastní oči spatřit některé jeho práce, musí zavítat buď do Husových Sadů, kde v blízkosti bazénu dodnes stojí jeho netradiční pomník padlým, nebo absolvovat příjemnou procházku podél řeky do nedalekého Královského Poříčí. Západní průčelí tamního kostela sv. Kunhuty totiž zdobí Schöneckerova kresba z roku 1933. (red)

Jedna z prací Toniho Schöneckera zdobí i kostel sv. Kunhuty v Královském Poříčí (foto SU)

vyklé místo. Jmenuje se Pod Stolcem a v jeho okolí jsou dodnes patrné pozůstatky po historické báňské činnosti. Při pohledu ze silnice napravo ale rozhodně nepřehlédnete vysoký skalní ostroh. Na jeho vrcholu jsou dodnes patrné zbytky malého středověkého strážního hrádka.

„Křižovatku přejedete rovně, abyste se dostali do osady Podstrání. Projedete serpentinami nad osadou a pod vrcholem se, přibližně na třináctém kilometru, zastavíte u technické památky Důl Jeroným,“ popisuje trasu Zoubek. Jeroným je jednou z vůbec nejceněnějších báňských památek v regionu.

Od Jeronýmu je to po silnici necelé dva kilometry na křižovatku silnic v bývalém královském horním městě Čistá. Místo něj ale najdete jen stromy, křoví a boševník. Město totiž rozstřílela Československá armáda po roce 1948. Důvod k takovému barbarství? Jednoduchý. Dělostřelci potřebovali cvičný cíl.

„Informace o městě Čistá získáte z informační tabule u pomníčku věnovaného jeho dřívějšími obyvateli, 50 m za křižovatkou. Zastavte se a vydejte se od pomníčku pěšinou mezi stromy. Bez problémů můžete porovnat mapku z tabule s tím, co vidíte - půdorys kostela, některých stavení i rybníčku. Ovocné stromy připomínají zaniklé zahrady a obyvatele, kteří se o ně starali,“ popisuje trasu šéf sokolovských turistů.

Prázdniny ve znamení pirátů a přírody

Více než šest stovek dětí prožilo letos část prázdnin v letních táborech sružení odborových organizací Sokolovská uhelná. Ve Svojsíně i Bezdruzicích na ně čekal bohatý program. Od tábora v duchu pirátů z Karibiku až po poznávání přírody.

„Volba pirátů byla v Bezdruzicích celkem logická. Je to současný filmový hit a přesně to, co děti umí zaujmout,“ říká předseda odborového sružení Jan Smolka. Na účastníky tak v průběhu tábora čekala celá série her i soutěží, a část atmosféry mohli dokonce poslat i domů prostřednictvím pohlednice nebo dopisu s nefalšovaným pirátským razítkem.

V nedalekém Svojsíně pak sklízel největší úspěch především nový bazén. V okolí tábora totiž není vhodná plocha ke koupání a hlavně v červencových vedrech přišlo osvěžení dětem více než vhod. „Až sedne okolní navážka, ještě na jaře upravíme okolní terén, přidáme k bazénu vstupní brouzdaliště se sprchou a bude to téměř dokonalé,“ pochvaluje si Smolka investici. „A hlavně: podle ohlasů dětí i vedoucích to bylo přesně to, co tábor potřeboval.“

I když řada lidí před lety proročila po-

Největší úspěch měl ve Svojsíně nový bazén (foto SU)

stupný zánik táborové rekreace, podle zkušenosti firemních odborů je zájem o ně stále vysoký. „Samozřejmě i u nás se projevuje pokles porodnosti v posledních letech, rozšíření nabídky i vzestup individuálních dovolených,“ přiznává šéf odborů. „Ale i přesto máme první dva turnusy vždy stoprocentně obsazené, a ty následující z velké části také.“

Velký zájem je také mezi zaměstnanci firmy o možnost strávit ve Svojsíně jeden či více týdnů s celou rodinou. To umožňuje odborářům během sezóny maximální možné využití cha-

tové kapacity tábora. „Navíc ještě jednáme s odbory z dalších firem v regionu o možnosti poskytnout naše zařízení také jejich členům a opačně.“

Tábory sružení odborových organizací společnosti Sokolovská uhelná ale zdaleka neslouží pouze rekreaci odborářů. Již tradičně je sružení poskytuje také klientům sociálního ústavu Pata u Aše. „Když už pro ně nemůžeme udělat nic jiného, dáváme jim alespoň tábor k dispozici zdarma,“ konstatuje Smolka. Letos se tak klienti z Paty v červnu rekreovali v Bezdruzicích a na podzim zamíří i do Svojsína. Poté, co poslední rekreanti odjedou, je ale vystřídaní údržbáři.

„Toho, co bude potřeba udělat je celá řada. Od drobných oprav až po kompletní nátěry střech v Bezdruzicích,“ říká předseda odborového sružení. V areálu bezdruzického tábora navíc dojde k vykácení části stromů, které by mohly ohrozit bezpečnost dětí a opravy čekají i část starých srubů ve Svojsíně. „Prostě všechny nezbytné věci k tomu, aby se za rok mohly do Svojsína i Bezdruzic děti zase vrátit,“ uzavírá Smolka. (red)

Vesnicí roku - hornická obec ze Sokolovska

Obec Královské Poříčí

(foto SU)

Vesnicí roku v Karlovarském kraji se stala obec Královské Poříčí poblíž Sokolova. Ta si k prestižnímu titulu navíc přidala hned jeden další. Jako nejlepší stavba uplynulého roku v regionu byla téměř jednohlasně označena rekonstrukce těžařského statku Bernard, který poříčská radnice přestavěla na centrum starých řemesel a kultury.

„Rozhodně to považujeme za velký úspěch,“ říká starosta obce Ivan Stefan. Podle něho ani tak nezáleželo na finanční dotaci, kterou obec s titulem dostane, ale spíše z hlediska prestižního. „Minimálně je to takové potvrzení, že to neděláme až tak špatně.“

Královskému Poříčí k zisku titulu Obec roku pomohlo hned několik věcí najednou. Tou první je celková proměna, jakou hornická vesnička v posledních letech zaznamenala. Ze zaprášené a na první pohled nevzhledné obce na okraji uhelného lomu se postupně proměnila v jednu z nejvýstavnějších na Sokolovsku. Zlí jazykové tvrdí, že tomu pomohla hlavně takzvaná důlní renta, kterou obec dostává od těžařů. To ale starosta odmítá.

„Jedna věc je renta a druhá jak s ní naložíme. A kdybychom se spoléhali jen na ni, rozhodně by stačila jen na zlomek toho, co se zde udělalo,“ říká starosta. Podle něho platby dolů a celková spolupráce obce se Sokolovskou uhelnou tvořila sice významný, ale přeci jen pouze základ. O zbytek se museli postarat hlavně ti, kteří v Královském Poříčí žijí.

Vesnice se tak během posledních 15 let proměnila doslova od základů. Zrekonstruovaly se bytové domy, stará samoobsluha se proměnila v Královský hostinec s bowlingem a fitness. Obnovy se dočkal i nejstarší dosud funkční kostel v regionu, kostel sv. Kunhuty, pocházející ze 13. století. Bývalý těžařský zámek se proměnil v radnici s veřejnou knihovnou a kolem rostl nový park. Vyrostly nové pozemky pro stavbu rodinných domů, kolem řeky Ohře začala růst nová protipovodňová hráz a to vše završila rekonstrukce rozsáhlého hrázdného statku Bernard.

Značný rozmach vesnice přináší i řadu pozitivních efektů. A to nejen v podobě ocenění. Od roku 1994, kdy do funkce nastoupil současný starosta Stefan, se počet obyvatel obce zvedl o více než dvě stovky a překročil již hranici 840 obyvatel. „Naším cílem je postupně toto číslo zvýšit až na jeden tisíc. Vidíme to jako nutnou hranici k rozumnému ekonomickému i společenskému chodu obce,“ tvrdí Stefan.

Po obrovském stavebním boomu se proto v následujících letech chce tamní radnice soustředit především na podporu veřejného života. A to nejen kultury. „Například vedle Bernardu chceme postavit nový fotbalový areál s jedním travnatým a druhým umělým povrchem,“ říká starosta. Na dalším místě pak bude rozvoj kulturních aktivit. A to nejen na Bernardu, ale i v samotné obci. Již v letošním roce tak obec vyčlenila na podporu těchto aktivit 1,5 milionu. Tedy plných šest procent ze svého rozpočtu. (red)

Báňští záchranáři pod vrtulníkem

Cvičení záchranářů na Jesenicích

(foto SU)

Cvičení více než pěti desítek záchranářů na Jesenicích přehradě se účastnili také členové báňské záchrané služby ze Sokolovské uhelné. Tématem letošního cvičení byla záchrana tonoucího za pomoci vrtulníku z vodní hladiny. U zásahu asistoval záchranářům vrtulník ze základny v plzeňských Líních, který je v případě podobné události schopen nasazení na Sokolovsku do 15 minut od nahlášení akce.

Cvičení báňské záchranky pod vrtulníkem přitom není ničím novým. Tuto techniku využívá již od roku 1998 a je začleněna jako plnohodnotná součást Integrovaného záchraného systému Karlovarského kraje. V jeho rámci letos členové ZBZS absolvují celkem tři součinnosti cvičení.

Zároveň, vedle vlastní záchranářské práce, zajišťují i provoz heliportu určeného pro denní i noční přistávání vrtulníků leteckých záchraných služeb. Ten vybudovala společnost Sokolovská uhelná v roce 1997 v areálu Divize Jiří ve Vintřově. A jeho využití pro záchranu lidských životů je více než časté. Jen do konce června se zde podobných přistání realizovaly už více než dvě desítky. (red)

Do Horního Slavkova se sjedou horníci

Největší havířská akce v novodobé historii země se znovu vrací na Sokolovsko. Již 15. září tak bude město Horní Slavkov hostit prestižní celostátní setkání hornických měst a obcí České republiky. Letos navíc s mezinárodní účastí.

„Mezi účastníky totiž budou, vedle zástupců českých měst a obcí, také představitelé ze Slovenska nebo sousedního Německa,“ potvrzuje jeden z organizátorů setkání Rudolf Tomiček. Celkem tak v Horním Slavkově očekávají stovky zástupců báňských měst i těžebních společností, stejně jako těch, kteří se starají o udržování slavné historie dávno uzavřených těžebních revírů.

„Vzhledem k tomu, že součástí akce je i bohatý doprovodný program, bude během soboty část města zcela uzavřena pro dopravu,“ říká Tomiček s tím, že v okolí budou zajištěny dostatečné parkovací plochy pro návštěvníky. „Navíc každý obdrží při příjezdu do města mapu s vyznačenými důležitými místy a kompletním programem. Takže by nikdo neměl mít problém s orientací.“

Ti, kteří 15. září do města zamíří, by si pak neměli nechat ujít hned několik bodů programu. Tím prvním je slavnostní zahájení setkání, kde nebude chybět ani známé svěcení tupláku. Dalším vrcholem bude průvod účastníků městem. Letos o to zajímavější, že vedle slavnostních hornických uniforem z českých revírů zde nebudou chybět ani ty saské nebo slovenské.

Setkání hornických měst a obcí se zrodilo před 11 lety v Příbrami, v rámci aktivit nadšenců, kteří se snažili obnovit staré havířské tradice. V průběhu let přitom zavítalo do našeho regionu již dvakrát. Hned druhý ročník

setkání se v roce 1998 odehrál v bývalém královském horním městě Krásno a o pět let později se horníci sjeli v Sokolově.

Město Horní Slavkov přitom není cílem setkání havířů náhodně. Právě zdejší revír, ve kterém se těžilo stříbro, cín a následně také wolfram s uranem, patřil k nejvýznamnějším v Evropě. Hlavním obdobím rozmachu byla polovina 16. století, kdy zde pracovalo kolem 10 tisíc havířů a roční produkce cínu dosahovala výše 450 tun. Tím Horní Slavkov dokonce zcela zastínil do té doby dominující těžbu cínu v anglickém Cornwallu.

K jedné z významných tradic slavkovského hornictví patřily i pochody uniformovaných havířů. Ti, mimo jiné, svým defilé vítali i korunované návštěvy nedalekých Karlových Varů. Tradice havířských pochodů však v rudném revíru Horní Slavkov - Krásno zanikla již v 19. století. V určitém měřítku ji ještě udržovali havíři z uhelných dolů v okolí Sokolova, ale po druhé světové válce i tato tradice postupně zanikla pod tlakem oficiálně organizovaných dnů horníků pod taktovkou tehdejšího režimu.

Slavnostní defilé horníků a hutníků z rudných revírů tak dnes lze u nás pravidelně spatřit už jen na Příbramsku. Za hranicemi pak nejbližší na sousední saské straně Krušných hor. Do samotného Horního Slavkova se tak tato unikátní akce vrátí zpět po více než sto letech.

Rozsáhlou hornickou minulost tohoto regionu připomene návštěvníkům setkání expozice hornického muzea v sousedním Krásně. Vedle těžby rud ve Slavkovském lese představuje i techniku z lomů společnosti Sokolovská uhelná, která je také hlavním partnerem setkání. (red)

Na slavnostní havířské pochody se v zahraničí pravidelně sjíždí tisíce diváků (foto SU)

PROGRAM SETKÁNÍ

15. září 2007 - Horní Slavkov

Náměstí

7.00 - 9.30 registrace účastníků
9.00 - 9.30 zahájení Ostrořelci Loket
9.30 - 10.45 zahajovací ceremoniál, předání Praporu setkání hornických měst a obcí, hornická hymna, svěcení tupláku...
10.45 odchod hostů a účastníků, pietní akt na městském hřbitově, otevření nové expozice muzeum Krásno
11.00 - 12.00 hraje hornická kapela, zahájení ražby Slavkovského tolaru
11.45 odhalení pamětní desky - 11. setkání hornických měst a obcí
12.00 - 12.15 vystoupení Slavkovských mažoretok
12.30 - 14.00 Ivan Hlas
14.15 - 14.30 DD - taneční soubor Sahar
14.30 - 15.00 hornická kapela, řazení průvodu
15.00 představení hornických spolků, měst a obcí, slavnostní průvod městem
16.00 - 17.30 Burma Jones
18.00 - 19.00 hornická kapela
19.00 - 02.00 hornická zábava v MěKS, hraje hornická kapela a skupina Kontakt. Vstupné 50 Kč
22.00 slavnostní zakončení - ohňostroj

Dlouhá ulice

Tradiční trhy - keramika, mýdla, svíčky, sklo, cukrovinky, řezbář, kovář... po celý den

Pěší zóna

Výstava posvícenského pečiva do 14.00

TJ Spartak

Pouťové atrakce a trhy
Fotbalové utkání 14.00 Žáci / 17.00 A muži

Park „Raketa“

Středověká tržnice - dobová hudba, kejklř, historický šerm, dělostřelci

Park vodotrysk

11.00 - 12.30 Kontakt
13.00 - 14.00 Zajíc company

15.00 - 16.30 Pestalozzi
16.45 - 17.30 Veronika Polívková

Tenisové kurty

Možno využít pro hru po celý den

Exkurze

11.00 - 14.00 Porcelánka Horní Slavkov
11.00 - 14.00 a 16.00 - 18.00 muzeum Horní Slavkov, ústí štoly Barbora, věž kostela sv. Jiří, živcový lom Krásno, muzeum Krásno

